

Una història per contar

Olívia era una jove de 23 anys que recentment havia acabat la seva carrera de medicina i ara estava aprenent en l'hospital 9 D'octubre de València. Ella vivia sola amb el seu gosset, en un apartament molt bonic al centre de la ciutat. Sempre feia el mateix horari. De matí s'alçava a les 7:30, es feia el seu cafè amb un trosset de pa amb mantega i eixia a passejar a Nilo el seu gosset. Passava per la tendeta de baix de sa casa per a veure si havien posat de nou les mandarines que tant li agradaven, i comprava algunes cosetes per al dinar d'aquell mateix dia. Després passava per casa de la seva àvia, per a saludar i agafar alguna coseta que sempre li feia l'àvia. De seguida anava al parc de gossos per a que Nilo jugara amb altres amics. Una estona després a les 8:30, Olívia tornava a casa per a preparar-se per anar a treballar. Es posava un xandall molt còmode, ja que a l'hospital estàs sempre fent coses, i les seves sabates especials per al treball. A les 8:45 marxava de casa per tal d'arribar a hora i finalment a les 9:00 entrava a l'hospital preparada per a un nou dia de treball.

Després d'un bon matí de consultes, cardiogrames, radiografies i anàlisis, feia una paradeta per a dinar, que prèviament s'havia preparat, i després tornava a la feina.

Per fi després d'un gran i llarg dia de treball Olívia tornava a casa per a descansar i relaxar-se i sobretot continuar estudiant perquè acabava de finalitzar la carrera però en encara tenia molt per a aprendre per a ser una bona infermera.

Un dia mentre tornava a casa, pensant en el que anava a fer en aquella vesprada lliure que tenia, es va adonar d'un carrer pel que sempre passava però mai s'havia fixat molt d'aprop. Era estret, obscur i no tenia eixida. Clarament seria lloc de moltes malalties i animals, com rates o insectes, així que Olívia va seguir el seu camí pensant les seves coses.

Els propers dies van ser molt pareguts, alguna vegada canviava un poc el seu horari per tal d'eixir un poc de la rutina, però res molt especial. En canvi va haver-hi un dia que sí que va ser un poc diferent. El dimarts quan estava tornant cap a casa del treball, va tornar a creuar per aquell carrer que tan poc li agradava a ella, que era obscur i estret, va passar el més ràpid que va poder però està vegada es va detindre abans de continuar. Pareix que va escoltar algun soroll, pareixia, una veu?

Olívia estava estranyada ja que no pensava que algú pogués estar ahí, però igualment la curiositat la va incitar a avançar per aquell carrer que no li feia ninguna gracia, perquè en cas de que algú necessitara ajuda, ella era la persona perfecta per a això.

Conforme anava avançant es va penedir de la seva decisió, però estava convençuda de que estava fent el correcte, ja que després d'asomar-se per darrere d'un contenidor de fem que hi havia allí, va vorer a un xiquet menut, que rondava els 7 o 8 anys, allí soles.

Estava llegint un llibre en veu alta, i no molt bé pel que pareixia, deia cada paraula molt lentament i li costava pronunciar correctament. Estava assegut en una espècie de manta, com un llit per a gossos. Al seu voltant hi havien algunes sobres de menjar que semblaven d'aquell mateix contenidor on estava amagada Olívia, també hi havien molts llibres desgastats apilats a un costat de la paret. Parlant de la paret, aquesta estava decorada amb pòsters d'algunes pel·lícules i bandes de música, pareixia com si fora una habitació. El xiquet estava vestit amb una roba prou bruta i trencada, però encara en aquelles condicions semblava molt dedicat en llegir correctament totes les paraules, i estava content.

Olívia després de vorel aquell escenari tan poc higiènic va sospitar que el xiquet podria tindre alguna malaltia, així que es va acostar a ell.

-Hola- va dir ella un poc nerviosa, acostant-se a la altura del xiquet.

Ell es va esglaiar per la seua presència i d'un bot va deixar de llegir, i es va girar cap a ella.

-Hola- va dir un poc esglaiat- Tu qui eres?- va preguntar.

-Em dic Olívia, i treballo a l'hospital d'ací al costat, el coneixes?- estava intentat tranquil·litzar un poc la situació ja que el xiquet semblava un poc estranyat amb la seua visita.

-Si, però, que estàs fent ací? T'has perdut?

-Estava tornant a casa de treballar i t'he escoltat parlant. La veritat és que no em fa ninguna gracia aquest lloc però no podia anar-me'n sense saber què qui estiguera ací estava bé.- va intentar explicar Olívia.

-Doncs estic molt bé, ja pots anar-te'n.- va dir el xiquet ràpidament.

- Ja he vist que estàs molt bé, però no eres molt xicotet per a estar ací sol? Quants anys tens?

- En tinc huit però estic apunt de complir els nou. I es que no tinc on més anar.- va dir el xiquet sense molta importància.

- I els teus pares?- va preguntar Olívia estranyada.

-Pares? Per a mi els meus pares ja no existeixen.- el xiquet pareixia entre trist i enfadat per aquella resposta que va donar a Olívia.

Olívia es sentí un poc mal perquè pots ser havia recordat al xiquet alguns records que no volia tornar a reviure. Però no podia anar-se'n sense més, amb un xiquet en aquelles condicions, tenia que fer alguna cosa.

- Dis-me nen, com et dius?

- Em dic Guillem.- en aquell moment, Olívia es va prendre un moment per a observar al xiquet que tenia davant. Tenia el monyo castany un poc arrissat, tenia els ulls blaus clars amb una brillantor espectacular y finalment la pell un poc morena.

- I dis-me Guillem, què fas ací exactament?- va dir mentre es seia al seu costat.

-Doncs m'agrada llegir com pots veure, i estudiar també. Des de ací s'escolta la música del auditori del costat, i m'agrada molt la música que toquen per això tinc aquest pòster ací-va dir mentre assenyalava el pòster de la paret- el faig agafar d'un concert que van fer en un festival i també m'agraden molt les pel·lícules però només n'he pogut vorel una. - va dir finalment un poc trist.

-A mi també m'agrada molt fer eixes coses, i a quin col·legi vas?

- Jo no vaig a cap col·legi, intente aprendre ací.- Olívia el va mirar apenada ja que coneixia molt bé la situació de aquell xiquet.

- Què et pareix si vens amb mi, no et puc deixar ací amb el fred que fa de nit.

- No no no, no puc anar amb tu. Si em troben podria anar-me'n d'ací - va dir Guillem molt esglaiat.

- Anar-te'n? Per què hauries d'anar-te'n ?

- La meua família i jo vivíem al Marroc i quan era un poquet més xicotet, van vindre a Espanya. Quan vam vindre vam tindre uns policies i uns advocats que ens discriminaven i volien que tornarem al Marroc perquè deien que no podíem estar ací, apart el meu pare bevia molt d'alcohol, quan arribava a casa em pegava. Un temps després ma mare va caure malalta de càncer. Abans de morir la meua mare, el va denunciar, i després de les nostres declaracions el van clavar a la presó. Temps després la meua mare va faltar i vaig passar a la seguretat social però sabia que aquells policies i advocats vindrien a per mi, així que vaig escapar. Ara quasi 3 anys després, continue vivint ací.- va dir Guillem molt esglaiat i trist.

Olívia no es podia creure el que estava sentint.

- Val pues, almenys deixa'm quedar-me ací una estoneta i et puc ensenyar a llegir.- va suggerir ella.

-Sí??- va respondre el xiquet emocionat.

Ella va assentir amb el cap i va agafar el llibre del xiquet.

- Mira primer llig jo i després ho repeteixes tu, et pareix?

El xiquet va assentir i Olívia va començar a llegir.

Unes hores després, quan ja s'havia fet de nit, els dos ja eren molt amics i Olívia ja havia ensenyat algunes paraules noves a Guillem. Com ja se estava fent de nit van tindre que finalitzar la lliçó i després d'acomiar-se, Olívia se'n va tornar a casa.

Al dia següent Olívia va començar el dia com sempre, amb la seva rutina meticulosament mesura i se'n va anar a treballar com tots els dies. Quan va acabar va pensar en tornar a visitar a Guillem i ajudar-lo amb la seua lectura, però abans d'això va pensar que no li vindria mal una nova muda de roba, quelcom de menjar i potser li agradaria conèixer al seu gosset Nilo. Així que va anar directa a casa, parant abans en una tenda de roba de xiquets per a comprar-li uns pantalons i una samarreta nova al xiquet. Va anar a casa a per Nilo i pensà també que una manta aniria molt bé pel fred que estava fent aquelles nits.

Va tornar al carrer on estava Guillem i va entrar fins on es trobava ell.

- Olívia!!- va exclamar quan la va veure i va córrer a abraçar-la, ja que pensava que no tornaria.

-Hola!- li va contestar mentre l'abraçava també.

-Com és que has vingut?- li va preguntar.

-Et vaig dir que t'ajudaria a aprendre a llegir, no?

El xiquet va somriure i es va asseure, indicant-li que s'asseguera també.

-T'he portat una cosa que potser t'agrade. - li va dir mentre ensenyava la roba nova i les galetes i papes que havia comprat.

-Açò és per a mi?- no s'ho podia creure, i mira que no era molt.

Ella va assentir i ell va anar corrents a canviar-se la roba bruta que portava.

-Em queda bé?- va preguntar.

Olívia el va mirar contenta. -Molt- li va contestar- i tinc una altra cosa que ensenyar-te- va xiular i de darrere del contenidor va aparèixer el seu gosset Nilo, corrents a on estaven ells. Guillem es va emocionar molt ja que mai havia tingut cap gosset i no havia vist ningun.

Van estar tota la vesprada llegint, jugant amb Nilo i menjant galetes. Ell semblava molt feliç i ella estava feliç per això. Havia sentit una forta connexió amb aquell xiquet i trobava l'obligació de trobar-li una vida millor a aquella.

Els dies van passar, i els dies es van convertir en setmanes i l'estiu va arribar. Olívia anava cada dia que podia des que s'havien conegut a fer-li companyia, a ajudar-lo a llegir i a jugar amb Nilo. Alguna vegada el va portar a l'hospital per a fer-li alguna revisió i excepte alguna vacuna que li faltava estava molt bé.

Ara Olívia tenia dos vides completament diferents, la seua vida a l'hospital i la seua vida amb Guillem. Mentre no n'estava en cap de les dos, estudiava, i no feia molt li havien suggerit fer un discurs a una gala benèfica que organitzava la universitat on ella havia estudiat. Ella podia parlar del tema que volguera, així que com allí hi hauria gent molt important, tenia clar de que anava a parlar. De manera que paral·lelament a la seua vida en l'hospital i amb Guillem, es dedicava a preparar el discurs.

- Aleshores dos- diu mentre es mira els dits- més dos, fan quatre- torna a dir mentre es mira els quatre dits que tenia alçats.

-Exacte- Apart de ensenyar-lo a llegir, Olívia el va ensenyar a sumar i a restar, i a escriure. Aprenia molt ràpid ja que era molt dedicat i realment volia aprendre.

L'aniversari de Guillem era el dissabte i juntament la gala on Olívia on havia de presentar el seu discurs. Pel tema del regal per a Guillem, Olívia havia estat treballant molt des que es van conèixer per tal de fer-li el millor regal possible. I no em refereixo a treballar en l'hospital, sinó fóra d'aquest.

- Per aquesta raó tots deuriu... No no, m'he tornat a quedar en blanc- Olívia acabava de practicar el seu discurs abans d'anar a veure a Guillem.

-Hola?, si avi soc Olívia- deia mentre despenjava el telèfon.

-Ja està tot arreglat, passa per casa abans d'anar te'n.

-Perfecte, moltes gràcies avi, no podria haver-ho fet sense la teua ajuda.

-Que vaja molt bé!

- Gràcies! Adéu!- va penjar el telèfon, i es va acabar de vestir per a la gala. Portava un vestit lila molt bonic, era llarg amb tirants. També portava un maquillatge molt bàsic, i uns tacons molt baixets amb un bolso lila també. Tenia que passar per casa dels seus avis abans de anar a vore a Guillem.

Va eixir de casa i va fer el recorregut necessari per aconseguir el regal de Guillem, després d'una estona, per fi va arribar al carrer on vivia Guillem, i recordant el primer dia va entrar.

- Moltíssimes felicitats al meu xic preferit!- va dir mentre es dirigia a ell amb un xicotet pastís a la mà amb el ciri del número 9.

- Moltes gràcies- va dir mentre l'abraçava.

-Tinc un regal per a tu- va dir Olívia mentre li donava un sobre blanc.

Al xiquet se li va il·luminar la cara mentre l'agafava content el sobre.

-A...d..o..- anava poc a poc pronunciant cada paraula, fins que finalment- Adopció tramitada. Això què significa?- va preguntar estranyat.

-Significa que mai més vas a haver de viure en aquest lloc, ni hauràs de tindre por de que et tiren d'aquest país, i viuràs amb mi i amb Nilo, i aniràs al col·le amb altres xiquets per a fer amics i menjaràs menjar millor que este.- ella no podia creure que després de tants de temps per fi havia pogut salvar la vida d'aquell xiquet i després de pronunciar aquelles paraules es va emocionar tant que no va evitar posar-se a plorar.

El xiquet estava bocabadat en lo que acabava d'escoltar i no podia creure res. Va anar corrent a abraçar-la i acte seguit va dir:

- Moltes gràcies, és el millor regal d'aniversari que mai m'hagueren pogut fer.- el xiquet també es va emocionar molt amb aquelles paraules.

-Ara, posa't este vestit que te'n vens en mi a la gala benèfica.- li va donar el vestit i este se'l va posar.

Junts van arribar a la gala i van estar sopant, fins que va arribar el torn de Olívia per a parlar.

- Bona nit a tots i a totes, em dic Olívia, i vaig estar estudiant en aquesta universitat els últims 6 anys. Avui m'han demanat que conte alguna cosa que vos puga interessar. Doncs avant, un dimarts de febrer, estava tornant de treballar quan en un carrer fosc vaig escoltar una veu d'un xiquet que pareixia intentar llegir, però que no sonava molt bé. El vaig conèixer i hui en dia s'ha convertit en la millor persona que m'ha pogut donar la vida. Guillem és un xiquet que va nàixer al Marroc, els seus pares van vindre a viure ací a Espanya però van tindre un parell de problemes amb policies i advocats per tal de ser d'on eren. Es van establir a aquesta localitat però les coses van empitjorar per a aquest xiquet. Els mateixos policies i advocats lliuraven per tan d'expulsar-los d'aquest país, mentre el pare de Guillem tenia problemes greus amb l'alcohol i cada vegada que tornava a casa el colpejava fins a deixar-lo en el sòl. Sa mare va caure malalta de càncer i abans de morir va denunciar al seu marit. Son pare va ser clavat en la presó, i amb sa mare que va faltar i són pare en la presó soles quedava Guillem, i aquestos senyors anaven a per ell. Li van prohibir l'entrada als col·legis i va tindre que viure en els carrers els següents 3 anys fins que jo el vaig trobar. Tenia clar el meu objectiu i era acabar amb la actual vida d'aquest xiquet. El meu avi

treballava en la policia i després d'unes cridades va aconseguir obtindre l'historial de Guillem, i de seguida vam contactar amb la seguretat social per tal d'intentar adoptar-lo, com són pare encara estava en la presó i sa mare havia deixat la custòdia a la seguretat social, em van acceptar l'adopció i ara mateix puc dir que he adoptat a Guillem i encara que jo siga jove, vaig a donar-li la vida que es mereix perquè si el coneguéreu és un xiquet meravellós. Açò ha sigut tot i espere que mai li passe res d'açò a cap xiquet del món, perquè primer de tot, ningú hauria de ser discriminat pel seu color de pell o la seua procedència i segon, no pot ser que un xiquet no vaja al col·legi i visca en aquestes condicions. Gràcies per la vostra atenció.

Olívia estava més que contenta pel que havia dit.

Després d'aquell dia la vida de Guillem va canviar completament i aquesta parella, amb Nilo, van ser una família molt feliç. I és així com haurien de ser totes les famílies del món.

FI

SARA MARTÍNEZ CABALLERO

3r ESO

COL·LEGI NOSTRA SRA. DE LA SEU (XÀTIVA)